

področje. To je moj način dela, ki mi je prišel še posebej prav, ko so me pomembni časopisi, kot so AD Architectural Digest in Capital, prosili za realizacijo reportaž in portretov iz velikih mest Sevilla, Hongkong, Cape Town. V tem primeru so mi prišle prav izkušnje z različnih področjih fotografiranja, delal sem tudi portrete najbolj pomembnih ljudi v tistem mestu, od umetnikov, slikarjev in kiparjev. Delal still-life njihovih predmetov, klasične reportažne panoramske fotografije mest, včasih sem dokumentiral delo za različne oblikovalce, naredil modne fotografije z manekenkami z vsega sveta. Skratka, izkušnje imam z vseh področij.

Od kod ta nenehna želja delati na različnih področjih?

To sta pravi izziv in spodbuda za izboljševanje in nenehno učenje.

Kako je mogoče prehajati z enega področja na drugo in doseči najboljše rezultate na visoki ravni?

Kot sem že omenil, treba se je učiti, dokumentirati. Pripravljal sem se z raznimi fotografskimi knjigami, večkrat so to bile monografije velikih fotografov, študiral sem jih z velikim zanimanjem in se od njih tudi veliko naučil. Na primer: portret Irvinga Penna, Yousufa Karsha, Arnolda Newmana itd. Still-lifa sem se učil od velikih ameriških fotografov Hunterja Freemana in Davida Weissa, ki je bil zame 'biblija'. Veliko sem se naučil tudi od italijanskih fotografov Gianpaola Barbierija, Oliviere Toscani ter zelo znanega japonskega fotografa Hira. Za učenje reportažne fotografije sem sledil reviji National Geographic, za katero delajo najboljši fotografi na svetu.

Kakšna je razlika fotografirati profesionalni model in na drugi strani osebo, ki ni vajena na fotografski aparat?

Navadno je težje fotografirati osebe, ki niso vajene poziranja pred aparatom kot pa profesionalne modele. Takoj sem razumel, da je pomemben pravi pristop približanja in vzpostavitev pristnega odnosa z osebo. Spoznal sem, da če pomagaš osebi z obrazložitvijo, kako mora pozirati oziroma se gibati pred aparatom, postanejo stvari bolj preproste in naravne. Meni je bolj zanimivo, če lahko naredim portret osebe, ki nima izkušenj, kot če delam s profesionalci. Že to, da lahko naredim lepo fotografijo, postane težak izziv.

Realizirali ste veliko zanimivih dejavnosti, ki niso bile lahke. Katera je najbolj težavna in zakaj?

Najtežje je zagotovo delati portrete. Zelo

„VSI FOTOGRAFI NISMO NEVEDNEŽI, NEKATERI SMO ŠTUDIRALI UMETNOSTNO ZGODOVINO IN MATEMATIČNE STRUKTURE, BRAL SEM TUDI ROLANDA BARTHESA, MARSHALLA MCLUHANA, UMBERTA ECA, ŠTUDIRAL STRUKTURO JEZIKA ...“

lepo je sprejemati pohvale od osebnosti, kot so Cesare Romiti, Carlo de Benedetti, Paolo Bulgari, Donna Marella Agnelli itd.

Naredili ste portrete znanih in pomembnih osebnosti s političnega, ekonomskega in kulturnega področja. Katera osebnost vas je posebno pritegnila?

Z nekaterimi osebnostmi sem doživel istočasno srečanje in spopad, to pomeni, da nekatere osebe niso vajene, da jih nekdo vodi, na fotografa pa gledajo kot na nekaj čisto preprostega. Da lahko prideš do dobrih rezultatov, moraš vzbuditi občudovanje, to se je zgodilo z gospodi Romitijem, Bulgarijem in drugimi, moram pa omeniti zelo zanimiv dogodek z Andreo Cascellom, velikim umetnikom. Ko sem mu prinesel izvod portreta, naročenega s strani velikega podjetja, za katerega je Cascella realiziral vrsto predmetov za opremljanje, se mu je obraz kar naenkrat zresnil in imel sem občutek, da mu moja fotografij ni bila všeč. Nasprotno, začel je ponavljati: „Bravo, bravo!“

Kakšen odnos se splete med fotografirano osebo in fotografom? Kaj moramo narediti, da dobimo pravi rezultat?

Najpomembnejša sta psihološki pristop in naraven odnos, sramežljivost pa je treba

odpraviti. Še posebej, če kdo ni vajen fotografiranja, s takšnimi je še posebej pomembna primerna komunikacija in da se osebo zaplete v pogovor, dokler ni popolnoma sproščena in pripravljena na snemanje. Med pogovorom običajno že začnem fotografirati in osebe navajati na elektronsko bliskavico, luči so namreč zelo močne. V drugi fazi pa jih že pripravim na poziranje in v tistem trenutku pridemo do rezultata.

Fotografiranje pomembnih oseb in direkten stik sta lahko večkrat problematična. Ali mi lahko opišete kakšen poseben primer?

Naj omenim primer, ko sem fotografiral gospoda Romitija. Po fotografiranju sem mu povedal, da nisem zadovoljen z rezultatom. On je zelo nejevoljno odgovoril, da mi je posvetil celo uro svojega dragocenega časa. Pojasnil sem mu, da bi bilo popolnoma drugače, če bi delali v mojem studiu s pravimi lučmi in ozadjem kot pa v njegovi pisarni (Fiat v Torinu). Presenetljivo mi je odgovoril: „Torej se dobimo jutri v tvojem studiu, posvetil ti bom še eno uro in hočem drugačen odgovor!“ Resnično, rezultat je bil pravi. Romiti je bil zelo zadovoljen z opravljenim, naslednji dan mi je takoj poslal zahvalno sporočilo iz Torina. ■